

гледни! твоята царска воля се изпълня пд-скоро отъ колкото може би се надѣваше ти самъ. Ти отъ рано си се разпоредилъ така и нѣ-гледай: азъ утивамъ за кѣдѣто ти е волята... „Никой не трѣба да знае, зашто Петъръ тѣй скоро оставя Търново“, и никой не ште да знае! Погледни! азъ сѣмъ готовъ...

Асѣнь (подига глава, изглежда брата си бато съ страхъ и пакъ я свежда).

Петъръ.

Зашто си нажаленъ? зашто мислишъ? Петъръ, измѣнникътъ, предателятъ на отечеството и царството, утива си вече. Петъръ оставя Търново, а заедно съ него (въздига гласъ) махва се отъ тукъ и злото... (смѣе се) махва се злото, ужасното зло... махва се проклят... (бързишкомъ се улава за сърцето; съ сниженъ гласъ) Но спри се, сърце, зашто толкосъ тупашъ? (мълчи. Клати глава). Успокой се, брате! азъ утивамъ. Зашто мислишъ? Ето: опозоренъ, униженъ... вече чуждъ отъ братско довѣрие, отъ братска любовъ, Петъръ си утива и ште си прекарва днитъ въ краиштата на милото си отечество, като единъ отъ нѣй-отхвърленитъ, нѣй-ужаснитъ злодѣйци!... И кой знае? Може би послѣднѣто слово, което Петъръ ште чуе преди да иде въ гробътъ, ште бѣде проклятия отъ брата му, проклятия отъ цѣль народъ... И зашто? (гласътъ му плачешката се прекъсва и той затуля бързишкомъ лицето си съ ръцѣ).

Асѣнь (и той затуля лице съ ръцѣ).

Петъръ (дига глава тресенкомъ).

Но измѣнникътъ, предателятъ и убийцата си утива! Не мисли: нѣма вече отъ какво да се безпокоишъ и страхувашъ... Прощавай! прощавай, брате мой, и успокой се!... (утива си).

Асѣнь (стои съ закрито лице. Зачува се жална пѣсенъ. Асѣнь открива лице и слуша).

Петъръ (пѣе задъ сцената).

Зашто, зашто сѣдбо!

Ти толкосъ ядовито

Сърце ми нарани?

Зашто, зашто, сѣдбо?